

— Изморихме се, мари сестри, не е ли по-добрѣ да се върнемъ, казала едната жаба.

— О, небива, небива! Напрѣдъ! Пжтътъ е труденъ, но славенъ... Какъвъ обѣдъ сж ни сготвили отсрѣща нашитѣ приятелки-патицитѣ, па и какви ли други хубави и чудесни нѣща ще има да видимъ!... казала втората жаба..

— Я чувайте, мари сестрици, ето прѣдъ мене една голѣма шумка надъ водата плава, подгонена отъ вѣтъра, сѣкашъ е ладийка! Хайде да се покачимъ! Ехъ, че тържествено ще прѣстигнемъ на срѣщния брѣгъ съ радостъ и пѣсни! казала третата, която си мислѣла, че е най-умната жаба на свѣта.

— Бива, бива, ура!... И съ шумъ и крѣсъкъ жабитѣ се покачили върху шумката, която полетѣла още по-бързо, подгонена отъ вѣтъра къмъ срѣщния брѣгъ на рѣката...

Патицитѣ отдалечъ още чули крѣкането на жабитѣ. Тѣ били гладни. Отдавна не били кусвали вкусно жабешко месце. Тѣ весело плувнали да посрѣщнатъ своитѣ тлъсти гостенки...

— Па-па-па! Добрѣ сте ни дошли! рекла едната патица.

— Па-па-па! Защо сте ни дошли? казала другата патица.

— Па-па-па! Тъкмо на врѣме идете, рекла третата патица.

— Да ги снемемъ отъ лодката, ура! рекла четвъртата патица и грабнала двѣ жаби изведнажъ.

— Да ги помилваме, да ги постоплиме! Па-па-пакъ! рекла петата патица и хванала останалата жаба за единъ кракъ.